

Arrest

nr. 316 098 van 7 november 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 april 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 maart 2024 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 april 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 oktober 2021 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische partner waarmee hij een wettelijke samenwoning afsloot.

1.2. Verzoeker werd op 5 mei 2022 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 20 september 2023 werd het geregistreerd partnerschap tussen verzoeker en zijn partner stopgezet.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 1 maart 2024 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer

dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoeker werd hiervan op 5 maart 2024 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: P.(…)

Voorna(a)m(en): D.(…)

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verklarende te verblijvende te: (…)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging van 14.10.2021 ingediend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 05.05.2022 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als geregistreerde partner van de Belgische N.(…), G.(…)((…)) met wie hij zich vestigde.

Op 20.09.2023 werd het geregistreerd partnerschap eenzijdig stopgezet.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 12.12.2023 per aangetekende zending verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd ter woonplaats van betrokkene afgeleverd op 15.12.2023. Betrokkene heeft nooit op onze brief geantwoord. Hij heeft er aldus zelf voor gekozen geen elementen aan te reiken dewelke de huidige beslissing konden beïnvloeden of verhinderen. Zijn verblijfsrecht werd dan ook afgetoetst aan de in het administratief dossier aanwezige stukken.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. De verklaring van wettelijke samenwoning werd geregistreerd op 01.06.2021 te Antwerpen. Betrokkene diende op basis van dit geregistreerd partnerschap zijn verblijfsaanvraag in. Het partnerschap werd op 20.09.2023 eenzijdig stopgezet en heeft bijgevolg geen drie jaar geduurd. Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene voldoet dus aan geen der uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft sedert 14.10.2021 onafgebroken legaal in het Rijk, nu dus iets meer dan twee jaar, wat nog een relatief korte periode is. Voor zover hij zou stellen dat hij reeds daarvoor in België heeft vertoefd, dient inderdaad opgemerkt te worden dat betrokkene al op 13.12.2013 een aanvraag voor internationale bescherming indiende. Daar resulteerde echter geen erkenning als vluchteling of geen toekenning van de subsidiaire bescherming uit. Daarna diende betrokkene nog een verblijfsaanvraag op basis van artikel 9ter van de Verblijfswet in omwille van de medische toestand van zijn moeder, doch ook dit verzoek kende een negatieve afloop. Betrokkene verliet op een onbekend tijdstip België en diende op 07.02.2019 een verzoek tot internationale bescherming in Duitsland in. Hij werd naar aanleiding daarvan door Duitsland op 02.07.2019 overgedragen aan de Belgische autoriteiten. Daarop gelet is het niet onredelijk te stellen dat de band die betrokkene gedurende zijn verblijf tussen december 2013 en februari 2019 met België had opgebouwd niet bijzonder sterk was, nu hij ervoor koos om in een andere lidstaat van de Unie een asielaanvraag in te dienen. Hoe dan ook, betrokkene kan geen rechten putten uit periodes van illegaal verblijf en uit verblijfsaanvragen die werden verworpen.

Uit het dossier blijken geen elementen met betrekking tot de mate waarin betrokkene banden heeft met zijn herkomstland, dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Hij diende in het verleden een asielaanvraag in, doch deze werd verworpen omdat weinig geloof werd gehecht aan zijn verklaringen waardoor niet kon besloten worden tot het bestaan van een werkelijke vrees voor vervolging of een reëel risico voor ernstige schade (arrest RvV 147 536 van 10.06.2015). Betrokkene werd na zijn overdracht door Duitsland uitgenodigd om een nieuwe aanvraag voor internationale bescherming in te dienen, maar heeft zulks nooit gedaan.

De DVZ tast in het duister met betrekking tot zijn economische situatie. In het verleden is hij wel als uitzendkracht tewerkgesteld geweest, doch gelet op het tijdelijk karakter van dergelijke tewerkstelling kan niet zonder meer worden geconcludeerd dat dat thans nog het geval zou zijn. Er blijkt ook niet uit het dossier dat betrokkene een zelfstandige activiteit voert of zelf of via een derde over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te vermijden ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Hoe hij dan wel voorziet in zijn behoeften is ons niet bekend.

Gelet betrokkene inmiddels enkele jaren in België verblijft, is het eveneens aannemelijk dat hij in België een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft. Zelf legt hij hieromtrent niets voor, waardoor het redelijk te stellen is dat ook louter de sociale binding met België niet van die aard is dat deze het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan.

Zoals hierboven reeds werd vermeld is er sedert 20.09.2023 geen sprake meer van een geregistreerd partnerschap met de Belgische referentiepersoon. Deze laatste stelt bovendien dat betrokkene slechts met haar samen was "voor de papieren". Het mag duidelijk zijn, de relatie met zijn Belgische ex-partner is voorbij. Betrokkene zou een nieuwe vriendin hebben, doch hij voert daarover zelf niets aan. Hij heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumaan het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Blijkens het rechtsplegingsdossier werd verweerder op 26 april 2024 per elektronische post in kennis gesteld van onderhavig beroep met de vraag om conform artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) binnen de acht dagen het administratief dossier neer te leggen en desgevallend een nota met opmerkingen toe te voegen.

2.2. Verweerder heeft geen administratief dossier overgemaakt.

2.3. Artikel 39/59, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet koppelt volgende 'sanctie' aan het verzuim om het administratief dossier over te maken:

"§ 1. Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurt, worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn."

2.4. Ter terechtzitting legt de aanwezige raadsvrouw van verzoeker een document neer van het Bureau voor Juridische Bijstand te Antwerpen, dat reeds eerder, op 7 juli 2024, aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd overgemaakt. Uit dit stuk blijkt dat verzoekers advocate alsnog volledig kosteloos werd aangesteld waardoor het rolrecht ten onrechte werd aangerekend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van "03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurlijke handelingen", van de artikelen 42quater en 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker verwijt verweerder bovendien "onzorgvuldigheid en onredelijkheid bij het nemen van de beslissing". Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

"(...)

Bij beslissing dd. 01/03/2024, ter kennis gebracht op 05/03/2024 werd ten onrechte een beslissing genomen tot intrekking van het verblijfsrecht met de motivering dat de gemachtigde voor de Staatssecretaris voor asiel en migratie deze beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf KAN afgeven op grond van artikel 42quater par 1,4° van de Wet van 15/12/1980 aan de vreemdeling die gemachtigd werd om in het Rijk te verblijven indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden" en met de motivering

dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42 quater par 4, 1° lid, 1° tem 4)°, waardoor verzoeker het verblijfsrecht zou kunnen behouden in casu niet van toepassing zijn en met de motivering dat er geen humanitaire elementen overeenkomstig art. 42quater par 1, voorlaatste lid kunnen ingeroepen worden

1° argument . Ten onrechte is de beslissing waartegen beroep gemotiveerd en gestoeld op basis van art 42quater, par1,4° van de Wet van 15/12/1980

Dit artikel luidt als volgt:

Artikel 42 quater 1,4°

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde (binnen 5 jaar) na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, par 2, eerste lid,1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Middel - Verzoeker stelt dat hij voldoet aan de uitzonderingsgronden, zoals voorzien in artikel 42quater par.1 van de Wet van 15/12/1980

Verzoeker toont aan werknemer of zelfstandige te zijn in België en voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk .

Verzoeker heeft een vaste tewerkstelling. Via AGI interim kantoor wordt hij tewerkgesteld bij de Katoennatie in de Antwerpse haven. Hij toont aan over voldoende financiële middelen te beschikken om te voorzien in zijn levensonderhoud.

...

Op basis van art. 42quater par. 4 Wet 15/12/1980 zijn de opgesomde uitzonderingsvoorwaarden niet cumulatief zodat het volstaat dat voldaan is aan 1 van deze uitzonderingsvoorwaarden om de toepassing van par 1, eerste lid, 4° te op te heffen.

Verzoeker stelt dat uit het administratief dossier, dat zich in zijn dossier moet bevinden, volgt dat hij voldoet aan deze tewerkstellingsvoorwaarden.

Uit de beslissing dd. 1 maart 2024 waartegen huidig beroep volgt daarbij dat de gemachtigde op de hoogte was van de tewerkstelling van verzoeker en dit als volgt : " De DVZ tast in het duister met betrekking tot zijn economische situatie. In het verleden is hij wel als uitzendkracht tewerkgesteld geweest, doch gelet op het tijdelijk karakter van dergelijke tewerkstelling kan niet zonder meer worden geconcludeerd dat het thans nog het geval zou zijn.."

Nochtans kon de gemachtigde mits een simpele bevraging bij de dienst Dimona en/of de FOD Financiën de nodige informatie over een de tewerkstelling van verzoeker bekomen.

Men kan stellen dat de gemachtigde niet al het nodige gedaan heeft om zijn beslissing grondig voor te bereiden.

Hij heeft er in casu genoeg mee genomen om vast te stellen dat verzoeker niet antwoordde op het schrijven dd 12/12/2023 waarbij inlichtingen aan verzoeker werden gevraagd en dat verzoeker er bijgevolg zelf voor koos om geen elementen aan te reiken dewelke de huidige beslissing konden beïnvloeden of verhinderen; zonder er zich van de vergewissen of verzoeker wel degelijk kennis kreeg van het schrijven dd. 12/12/2023 en zonder er zich te bevragen bij de bevoegde instanties, die deze inlichtingen wel zouden kunnen geven.

De gemachtigde kwam dan ook tot een onzorgvuldig en onredelijk genomen beslissing.

Er is in casu voldaan aan " een" uitzonderingsvoorwaarde.

" Overeenkomstig art. 42quater par 1 voorlaatste lid dient de gemachtigde van de staatsecretaris ook een aantal humanitaire elementen in overweging te nemen bij het nemen van zijn beslissing.

Nu verzoeker voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarden van art. 42quater par. 4,1° , bestond er geen reden meer om nog verder te argumenteren over het al niet aanwezig zijn van humanitaire elementen.

Daarbij kan hier aangehaald worden :

1. Duur van het verblijf in België:

Verzoeker kwam al naar België in het jaar 2013.

Na een kort verblijf in Duitsland in de loop van het jaar 2019, verbleef hij tot heden ononderbroken in België.

3. Ziekte:

Gelukkig lijdt verzoeker niet aan een ernstige ziekte. Doch hij staat in voor de opvang en het onderhoud van zijn zieke moeder, Mevrouw P.(...) G.(...), voornoemd, op basis van wiens medische toestand een verblijfsaanvraag op grond van art 9ter werd ingediend. Dat deze aanvraag negatief werd beoordeeld, neemt niet weg dat verzoeker om humanitaire redenen de zorg van zijn moeder op zich neemt.

4. Economische situatie

Verzoeker is wel degelijk tewerkgesteld. Hij voorziet in zij levensonderhoud en dat van zijn moeder. Zij komen niet ten laste van de Belgische Overheid.

De gemachtigde was bij het nemen van de beslissing dd. 1 maart 2024 buiten de wil van verzoeker onvoldoende op de hoogte van deze humanitaire omstandigheden.

*Zoals hierboven gesteld beroept verzoeker zich op overmacht om reden dat de brief dd. 1/12/2023 met vraag om inlichtingen te geven, hem nooit bereikte daar deze werd achtergehouden door zijn voormalige samenwonende partner, die de relatie verbrak.
(...)"*

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker twee brieven van de stad Antwerpen van 3 januari 2024 en 19 maart 2024 in verband met zijn woonplaats, een getuigschrift van Nederlandse les die hij gevolgd heeft, een attest van inburgering van 15 september 2016 en twee werkloosheidsbewijzen – arbeidsbewijzen van de uitzendkracht (zogeheten formulier C4) van de RVA van 19 februari 2024 (Verzoekschrift, bijlagen 3-6).

3.2. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar *“onzorgvuldigheid en onredelijkheid bij het nemen van de beslissing”*, doelt hij in wezen op de schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

3.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.5. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de schending aanvoert van artikel 3 van de wet van *“03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurlijke handelingen”*, gaat de Raad ervan uit dat hij de schending bedoelt van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op *“afdoende”* wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf kent, nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.7. Zowel bij het beoordelen van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. De *in casu* toepasselijke bepalingen uit dit wetsartikel luiden als volgt:

*“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :
(...)”*

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

3.9. Uit de beschikbare informatie blijkt dat op 1 juni 2021 de ambtenaar van de burgerlijke stand de verklaring van wettelijke samenwoning tussen verzoeker en zijn Belgische partner registreerde. Verzoeker diende op 14 oktober 2021 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische partner waarna hij in het bezit werd gesteld van een F-kaart. Op 20 september 2023 werd het geregistreerd partnerschap eenzijdig stopgezet door verzoekers partner. De gemachtigde van de staatssecretaris verzocht verzoeker op 12 december 2023 om zijn situatie toe te lichten om zijn verblijfsrecht eventueel te kunnen behouden. Uit niets blijkt dat verzoeker ooit heeft geantwoord op dit verzoek waardoor er geen elementen voorhanden zijn waarmee de gemachtigde van de staatssecretaris rekening kon houden bij het nemen van de besteden beslissing.

3.10. Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op het feit dat hij de uitnodiging van de gemachtigde van de staatssecretaris om zijn situatie toe te lichten nooit zou hebben ontvangen. De brief zou immers zijn toegekomen op het adres waar hij woonde met zijn voormalige samenwonende partner en deze laatste zou de brief hebben achtergehouden omdat hij deze woning had verlaten.

Waar verzoeker zich in dit verband beroept op overmacht, benadrukt de Raad dat er op hem eveneens een medewerkings- en zorgvuldigheidsplicht rust. Er is slechts sprake van overmacht bij abnormale en onvoorzienbare omstandigheden die onafhankelijk zijn van de wil van de persoon die de overmacht inroept, en waarvan de gevolgen ondanks alle voorzorgsmaatregelen niet konden worden vermeden. Verzoeker toont evenwel niet aan dat het voor hem onmogelijk was om het bestuur op een nuttig tijdstip op de hoogte te brengen van een eventuele adreswijziging nadat het geregistreerd partnerschap werd beëindigd en hij de gezinswoning verliet, zodat hij de briefwisseling met betrekking tot zijn verblijfssituatie kon ontvangen.

In zijn middel laat verzoeker uitschijnen dat hij zich wegens een gebrek aan wettig verblijf niet meer in de registers kon inschrijven. Hij verwijst hierbij naar de bijlagen bij zijn verzoekschrift, in het bijzonder naar de kennisgeving van de afschrijving van ambtswege van 3 januari 2024 (Verzoekschrift, bijlage 3) en naar de weigering van inschrijving van 19 maart 2024 (Verzoekschrift, bijlage 4). Verzoeker toont evenwel niet aan dat een wettige verblijfssituatie vereist is om zijn verblijfsadres ter kennis te brengen van de bevoegde

overheid. Bovendien toont hij niet aan dat hij in de periode tussen het beëindigen van de wettelijke samenwoning op 20 december 2023 en de verzending van het schrijven van de gemachtigde van de staatssecretaris van 12 december 2023 zijn verblijfsadres kenbaar had proberen te maken bij de diensten van de stad Antwerpen en/of bij de gemachtigde van de staatssecretaris, zodat hij eventuele briefwisseling op dat adres kon ontvangen. Tot op het moment van het nemen van de bestreden beslissing op 1 maart 2024 beschikte verzoeker trouwens nog wel over een geldige verblijfstitel waardoor hij zelfs bij machte was zich 'officieel' in te schrijven op zijn toenmalig verblijfsadres. Uit de bijlagen bij het verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlage 1) blijkt overigens dat zijn verblijfsadres wél gekend was ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker kan niet kan worden gevolgd waar hij in zijn middel oppert dat het bestuur er zich door 'bevraging' van diende te vergewissen dat de betrokkene wel degelijk kennis kreeg van het schrijven van 12 december 2023. Verzoeker kan zijn eigen onzorgvuldigheid op dit vlak niet afwentelen op het bestuur. Er kan de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook geen onzorgvuldigheid worden verweten doordat het verzoek om inlichtingen te verschaffen werd verzonden naar het laatst gekende adres van verzoeker.

3.11. In de bestreden beslissing wordt het verblijf van verzoeker beëindigd omdat het geregistreerd partnerschap werd stopgezet, zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker weerlegt nergens de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat de wettelijke samenwoning reeds op 20 september 2023 eenzijdig werd stopgezet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris onredelijk of onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan of de hierboven weergegeven bepaling zou hebben geschonden door op 1 maart 2024 te concluderen dat er in zijn geval in beginsel een einde kan worden gesteld aan zijn verblijfsrecht omdat de samenwoning werd stopgezet en deze geen drie jaar geduurd heeft.

3.12. Voor zover verzoeker de mening is toegedaan dat hij valt onder één van de uitzonderingssituaties uit artikel 42, §4, eerste lid, van de vreemdelingenwet, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat zijn partnerschap ten minste drie jaar heeft geduurd, noch dat er sprake is van een recht van bewaring of omgangsrecht betreffende kinderen of van een bijzonder schrijnende situatie. Bijgevolg is verzoekers betoog, dat hij wel degelijk beschikt over een vaste tewerkstelling (Verzoekschrift, bijlage 6) en dus over voldoende bestaansmiddelen, irrelevant. Onrechtstreeks levert verzoeker hiermee kritiek op volgende overweging uit de bestreden beslissing betreffende zijn socio-economische situatie:

“De DVZ tast in het duister met betrekking tot zijn economische situatie. In het verleden is hij wel als uitzendkracht tewerkgesteld geweest, doch gelet op het tijdelijke karakter van dergelijke tewerkstelling kan niet zonder meer worden geconcludeerd dat at thans nog het geval zou zijn. Er blijkt ook niet uit het dossier dat betrokkene een zelfstandige activiteit voert of zelf via een derde over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te vermijden ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Hoe hij dan wel voorziet in zijn behoeften is ons niet bekend.”

Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij de informatie betreffende zijn socio-economische situatie aan de gemachtigde van de staatssecretaris had overgemaakt alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Bijgevolg kon hiermee geen rekening worden gehouden. Daarbij komt dat, zoals hierboven reeds aangehaald, verzoekers betoog over zijn tewerkstelling vereist dat hij eerst en vooral aantoonde dat hij onder de uitzonderingsgronden ressorteert. De tewerkstelling betreft immers de bijkomende voorwaarde die door artikel 42^{quater}, §4, tweede lid, van de vreemdelingenwet wordt gekoppeld aan de uitzonderingsregimes uit artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 1° tot 4°, van de vreemdelingenwet. Verzoekers kritiek kan onmogelijk aanleiding geven tot de nietigverklaring van de beslissing aangezien hij de pertinente vaststelling niet weerlegt dat *“betrokkene dus aan geen der uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42^{quater}, §4 van de Vreemdelingenwet (voldoet)”*.

3.13. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat het de gemachtigde van de staatssecretaris niet verweten kan worden dat hij geen rekening hield met de werkloosheidsbewijzen – arbeidsbewijzen van de uitzendkracht van de RVA van 19 februari 2024, aangezien deze pas voor de eerste keer werden voorgelegd bij het verzoekschrift. Deze stukken werden dus niet ter beoordeling aan de gemachtigde van de staatssecretaris voorgelegd, waardoor deze laatste hier onmogelijk rekening mee kon houden. De Raad kan hier evenmin acht op slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)). Waar verzoeker bovendien aanhaalt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf de nodige informatie had kunnen vergaren door zich te informeren bij de daartoe bevoegde instanties, wijst de Raad erop dat het in de eerste plaats aan verzoeker zelf toekomt om op een dienstig tijdstip alle nuttige informatie aan te leveren.

3.14. De gemachtigde van de staatssecretaris dient conform artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet rekening te houden met zogeheten humanitaire elementen, met name *“de duur van het*

verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong". In de bestreden beslissing wordt betreffende deze elementen het volgende gesteld:

"Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft sedert 14.10.2021 onafgebroken legaal in het Rijk, nu dus iets meer dan twee jaar, wat nog een relatief korte periode is. Voor zover hij zou stellen dat hij reeds daarvoor in België heeft vertoefd, dient inderdaad opgemerkt te worden dat betrokkene al op 13.12.2013 een aanvraag voor internationale bescherming indiende. Daar resulteerde echter geen erkenning als vluchteling of geen toekenning van de subsidiaire bescherming uit. Daarna diende betrokkene nog een verblijfsaanvraag op basis van artikel 9ter van de Verblifswet in omwille van de medische toestand van zijn moeder, doch ook dit verzoek kende een negatieve afloop. Betrokkene verliet op een onbekend tijdstip België en diende op 07.02.2019 een verzoek tot internationale bescherming in Duitsland in. Hij werd naar aanleiding daarvan door Duitsland op 02.07.2019 overgedragen aan de Belgische autoriteiten. Daarop gelet is het niet onredelijk te stellen dat de band die betrokkene gedurende zijn verblijf tussen december 2013 en februari 2019 met België had opgebouwd niet bijzonder sterk was, nu hij ervoor koos om in een andere lidstaat van de Unie een asielaanvraag in te dienen. Hoe dan ook, betrokkene kan geen rechten putten uit periodes van illegaal verblijf en uit verblijfsaanvragen die werden verworpen.

Uit het dossier blijken geen elementen met betrekking tot de mate waarin betrokkene banden heeft met zijn herkomstland, dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Hij diende in het verleden een asielaanvraag in, doch deze werd verworpen omdat weinig geloof werd gehecht aan zijn verklaringen waardoor niet kon besloten worden tot het bestaan van een werkelijke vrees voor vervolging of een reëel risico voor ernstige schade (arrest RvV 147 536 van 10.06.2015). Betrokkene werd na zijn overdracht door Duitsland uitgenodigd om een nieuwe aanvraag voor internationale bescherming in te dienen, maar heeft zulks nooit gedaan.

De DVZ tast in het duister met betrekking tot zijn economische situatie. In het verleden is hij wel als uitzendkracht tewerkgesteld geweest, doch gelet op het tijdelijk karakter van dergelijke tewerkstelling kan niet zonder meer worden geconcludeerd dat dat thans nog het geval zou zijn. Er blijkt ook niet uit het dossier dat betrokkene een zelfstandige activiteit voert of zelf of via een derde over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te vermijden ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Hoe hij dan wel voorziet in zijn behoeften is ons niet bekend.

Gelet betrokkene inmiddels enkele jaren in België verblijft, is het eveneens aannemelijk dat hij in België een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft. Zelf legt hij hieromtrent niets voor, waardoor het redelijk te stellen is dat ook louter de sociale binding met België niet van die aard is dat deze het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan.

Zoals hierboven reeds werd vermeld is er sedert 20.09.2023 geen sprake meer van een geregistreerd partnerschap met de Belgische referentiepersoon. Deze laatste stelt bovendien dat betrokkene slechts met haar samen was "voor de papieren". Het mag duidelijk zijn, de relatie met zijn Belgische ex-partner is voorbij. Betrokkene zou een nieuwe vriendin hebben, doch hij voert daarover zelf niets aan. Hij heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen."

Verzoeker is in zijn middel van oordeel dat er wel degelijk humanitaire elementen voorhanden zijn die eraan in de weg staan dat zijn verblijf beëindigd zou worden. Verzoeker wijst op de duur van zijn verblijf in België, op het feit dat zijn moeder ernstig ziek is en op zijn tewerkstelling. Verzoeker geeft in zijn middel wel toe dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de beslissing onvoldoende op de hoogte was van de humanitaire omstandigheden. Voor zover hij in dit verband verwijst naar de stukken die hij thans als bijlagen bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd (Verzoekschrift, bijlagen 4-6), herhaalt de Raad dat verzoeker niet aantoont dat de gemachtigde van de staatssecretaris reeds kennis had van deze documenten op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt overigens dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de gekende elementen die blijken uit verzoekers verblijfshistoriek. Zo wordt er aangestipt dat *"betrokkene al op 13.12.2013 een aanvraag voor internationale bescherming indiende"* en dat *"(hij) in het verleden wel als uitzendkracht tewerkgesteld (is) geweest"*. Ook met betrekking tot verzoekers gezondheidssituatie werd in de bestreden beslissing gemotiveerd *"dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medische bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan"* en ook naar de situatie van verzoekers moeder wordt verwezen waar de bestreden beslissing stelt dat *"betrokkene nog op een*

verblijfsaanvraag op basis van artikel 9ter van de Verblijfswet in(diende) omwille van de medische toestand van zijn moeder, doch ook dit verzoek kende een negatieve afloop". Het gegeven dat verzoeker een andere mening zou zijn toegedaan over de beoordeling van deze elementen, betekent niet dat de beslissing niet deugdelijk gemotiveerd zou zijn in het licht van artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Het komt de Raad niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettigheidscontrole enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of de administratieve overheid op grond van de juiste en correct beoordeelde feitelijke gegevens in redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen (RvS 2 juli 2019, nr. 245.049).

3.15. Verzoeker heeft geen schending aangetoond van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids- en/of zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN